

Рӯҳулқудс: Худо бо мо

The Holy Spirit: God with Us

Рӯҳулқудс дар имони масеҳӣ ҷойгоҳи муҳим дорад. Масеҳиён ба як Худо имон доранд. Аммо ин Худои ягона ҳамчун Падар, Писар ва Рӯҳулқудс шинохта мешавад. Рӯҳулқудс на қувва аст ва на энергия. Ӯ Шахсияти зинда аст. Ӯ Худост.

Ман дар бораи худ фикр мекунам. Ман - писар, ман - шавҳар ва ман - падар ҳастам. Аммо ман дар асл кӣ ҳастам?

Ё метавон дар бораи вақт фикр кард: гузашта, ҳозира ва оянда - ҳамаи ин якҷо вақтро ташкил медиҳанд. Бе гузашта оянда нест, бе ҳозира на гузашта ҳасту на оянда.

Вақте ки ман оиларо таъмин мекунам, ман - падар ҳастам. Вақте ки зани ман ғамгин аст, ман - шавҳар ҳастам. Вақте ки фарзандонам худро бад рафтор мекунад, ман бояд онҳоро таълим диҳам.

Китоби Муқаддас аз аввал дар бораи Рӯҳулқудс мегӯяд. Дар Ҳастӣ 1:2 гуфта шудааст: «Рӯҳи Худо бар рӯи обҳо ҳаракат мекард». Ин нишон медиҳад, ки Рӯҳ ҳаёт мебахшад ва ҳама чизро ба тартиб меорад. Ӯ дар офариниш амал мекунад.

Дар Аҳди Қадим Рӯҳулқудс ба одамони муайян меояд. Ӯ ба пайғамбарон кӯмак мекунад, то каломи Худоро бигӯянд (Ҳизқиёл 2:2). Ба роҳбарон қувват медиҳад (Доварон 6:34). Ба устоҳо қобилият медиҳад (Хуруҷ 31:3). Аммо дар он замон Рӯҳ бо ҳама доимӣ наменд. Амали Ӯ аксар вақт муваққатӣ буд.

Пайғамбарон дар бораи ваъдаи оянда мегӯянд. Дар Юил 2:28 Худо мегӯяд: «Аз Рӯҳи Худ бар ҳар қисм мерезам». Ин маъно дорад, ки як рӯз Рӯҳ ба бисёриҳо дода мешавад, на танҳо ба чанде.

Ин ваъда дар Аҳди Ҷадид иҷро мешавад. Дар Аъмол 2:1-4 Рӯҳулқудс бар шогирдони Исо нозил мешавад. Ин рӯйдод Рӯзи Панतिकост ном дорад. Аз он вақт ҳар имондор метавонад Рӯҳулқудсро қабул кунад. Худо ҳоло ба халқи Худ ба таври нав наздик аст.

Рӯҳулқудс бо Исои Масеҳ зич алоқаманд аст. Исо аз Рӯҳулқудс таваллуд шуд (Луқо 1:35). Рӯҳ бар Ӯ ҳангоми таъмид нозил шуд (Луқо 3:22). Исо гуфт, ки Рӯҳ баъд аз Ӯ меояд. Дар Юҳанно 14:16-17 Ӯ мегӯяд, ки Рӯҳ Ёвар хоҳад буд, ки то абад мемонад.

Рӯҳулқудс ҳаёти нав медиҳад. Исо гуфт: «Шумо бояд аз Рӯҳ таваллуд шавед» (Юҳанно 3:5). Ин маъно дорад, ки инсон бояд аз дарун тағйир ёбад. Рӯҳ гуноҳи

одамонро нишон медиҳад (Юҳанно 16:8) ва ба онҳо кӯмак мекунад, ки ба Худо баргарданд.

Рӯҳулқудс дар имондорон зиндагӣ мекунад. Дар Китоби Муқаддас гуфта шудааст: «Қисмҳои шумо маъбади Рӯҳулқудси дар шумо сокин аст» (1 Қўринтиён 6:19). Ин маъно дорад, ки Худо дар ҳалқи Худ зиндагӣ мекунад. Рӯҳ онҳоро роҳнамоӣ мекунад (Румиён 8:14), онҳоро таълим медиҳад (Юҳанно 14:26) ва ба онҳо дар дуо кӯмак мекунад (Румиён 8:26).

Рӯҳ инчунин ҳислати инсонро тағйир медиҳад. Ин «меваи Рӯҳ» ном дорад. Он муҳаббат, шодӣ, сулҳ, сабр, меҳрубонӣ, неки, вафодорӣ, мулоимӣ ва худдориро дар бар мегирад (Ғалотиён 5:22–23). Ҳамаи ин нишон медиҳад, ки Худо тавассути Рӯҳулқудс дар ҳаёти инсон амал мекунад.

Рӯҳулқудс барои хизмат қувват медиҳад. Исо гуфт: «Шумо қувват мегиред... ва шохидони Ман мешавед» (Аъмол 1:8). Рӯҳ ба одамони гуногун атоҳои гуногун медиҳад (1 Қўринтиён 12:7; 12:4-7). Ин атоҳо ба манфиати тамоми ҷамъият хизмат мекунанд.

Рӯҳулқудс Шахсият аст. Ў суҳан мегӯяд (Аъмол 13:2), роҳнамоӣ мекунад (Румиён 8:14), ва Ўро мумкин аст озор дод (Эфсӯсиён 4:30). Ин маъно дорад, ки бо Ў муносибати ҳақиқӣ мумкин аст.

Рӯҳулқудс оромона, вале қавӣ амал мекунад. Дар Закарё 4:6 гуфта шудааст: «На бо қувва ва на бо тавоноӣ, балки бо Рӯҳи Ман». Рӯҳ инсонро аз дарун тағйир медиҳад.

Дар ҳулоса, Рӯҳулқудс - Худо бо мост имрӯз. Ў ҳаёт медиҳад. Ў ҳақиқатро ошкор мекунад. Ў дилҳоро тағйир медиҳад. Ў қувват медиҳад. Вақте ки мо аз паси Рӯҳулқудс меравем, мо бо Худо зиндагӣ мекунем (Ғалотиён 5:25).

Лутфан ин мақоларо бо дӯстони худ ва дигар хизматгорони Худованд Исо Масех мубодила кунед, то ки андешаҳои нав ва таълими Каломи Худо имони ҳалқи Худоро дар саросари ҷаҳон тақвият бахшанд.